

Drága Juli,

Nem tudom felidézni, hol találkozhattunk először, de azt biztosan tudom, hogy miután a kilencvenes években kollégák lettünk a Kopint-ban – teljes nevén a Konjunktúra és Piackutató Intézetben –, akárhol is találkoztunk később hangversenyeken, kulturális eseményeken, bárhol – ami egyébként az életedet jelentette –, fontos volt valahogy jelezned, hogy mi amúgy közös munkahelyen dolgozunk.

Az ígéretes zenei karrier lehetősége helyett a vegyészmérnök szakmát választottad, visszaemlékezéseidből értem, alig ismert édesapád emlékéhez hűen. Ám ahogy megismertelek, mindig ott motoszkált bennem a kérdés: mennyire érezted magad otthonosan ebben a szakmában. Pedig szinte a kezdetektől, 1964-től dolgoztál a Kopint-ban, ahol csoportoddal vegyipari témájú marketing kutatásokat, elemzéseket, döntéselőkészítő munkát végeztél, idősebb barátok mesélik, komolyan, lelkesedéssel. Jó hangulatú, demokratikus, reform szellemű munkahely volt, s te ott közel voltál az akkori reform közgazdászokhoz, így Tardos Marcihoz is.

Akkor mentél nyugdíjba, mikor kollégaként megismertelek, de maradtál, mint nyugdíjas munkatárs, és főleg kutatások szervezésében, menedzselésében vettél részt. Fontos volt neked a munka is, a közösség is. És velünk együtt követtél később azokat, akik az átszervezéssel vállalták, hogy az államtól immár független magán intézetként viszik tovább a Kopint szellemét.

Szeretted és büszke voltál a Kopint-ra, aminek története akkor kezdődött, mikor odakerültél. Így amikor 2014-ben az 50 éves emlékkötet készült, annak természetes motorja voltál, személyedben interperszonálisan kapcsolódott a munkahelyhez kötődő szakmai és a kulturális feladat. Így volt ez munkád során mindig, természetesen fonódott egybe a filoszoknak – muzikusoknak, irodalmároknak – talán oly száraz szakmai munkád, s a zenei és kulturális élet legjobbjaihoz kötődő magánéleted, érdeklődésed. Természetesen osztottad meg kollégáiddal mindazt, ami számodra fontos volt.

Ahogy egy visszaemlékezésedben mesélted, egy kutatás során találkoztál össze véletlenül a ChemolimpeX-ben valakivel, aki, mint kiderült, Schiff András édesanyja volt. Ez a találkozás magától értetődően alakult barátsággá az anyával majd később Schiff Andrással is, akit, mint mondtad, a legjobbak közül is a

legjobban szeretted – hiszen finom zenei érzéked, műveltséged és odafigyelésed észrevétlenül vonzotta az erre érzékenyeket.

Saját tapasztalom is megerősíti, hogyan tudtad a munkádat és a kulturális kíváncsiságodat és érdeklődésedet összekapcsolni, olykor váratlanul is. Egy kutatás nemzetközi workshopjához kerestünk megfelelő helyszínt, így jutottunk a szentendrei városházára, s igyekeztünk a rendezvény lebonyolításához megfelelő árat és feltételeket kialkudni. A mondat közben körülnéztél, s megszakítva a nehéznek bizonyuló tárgyalást a termet díszítő szentendrei mesterek munkáit kezdted inkább értékelni. Az érdekesebb, s utólag úgy tetszik, hasznosabb is volt akkor.

Egészen a legutóbbi időkhöz voltál a Kopint-Tárki tanácsadója, szeretetteljes egyéniségedet, érzékeny figyelmességedet és baráti jelenléted emlékét őrizzük – ahogy írtuk a honlapon! De többé nem jössz, hogy utánozhatatlan félmosollyal a közös születésnap, karácsonyi eseményekre megérkezve elegánsan letegyed az asztalra a nagyszerű vaníliás kifliket, s mindenkihez odafordulva, figyelve kérdezd, hogy vagyunk?

Ég veled, Juli, hallgass csodás zenéket...